

ALEXANDER STAINFORTH

VÁNOČNÍ SLIB

ČTYŘI TLAPKY. DVĚ ZLOMENÁ SRDCE.
A JEDEN VÁNOČNÍ ZÁZRAK.

Vánoční slib

Vyšlo také v tištěné verzi

Alexander Stainforth

Vánoční slib – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALEXANDER STAINFORTH

VÁNOČNÍ SLIB

ČTYŘI TLAPKY. DVĚ ZLOMENÁ SRDCE.
A JEDEN VÁNOČNÍ ZÁZRAK.

Copyright © Alexander Stainforth, 2025
Cover design © Miroslav Ferdinand
Cover illustration © Sandra Cunningham / Trevillion Images

Odpovědná redaktorka: Mgr. Erika Hanáčková
Jazyková korektura: Šárka Marčanová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025
www.fortunalibri.cz

První vydání

Tato kniha je fikce.
Jména, postavy, místa a události jsou buď
výsledkem autorovy fantazie, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému
nebo přenášena v jakémkoliv formě ani elektronickými,
mechanickými, kopírovacími, nahrávacími
a jinými prostředky bez předchozího souhlasu
majitele práv.

BN: 149146/02

ISBN tištěné verze 978-80-7546-682-2

ISBN e-knihy 978-80-7546-692-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7546-693-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7546-694-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

RECENZE: KONEC JEDNÉ KARIÉRY

Marcus Gilbert

New York Times, literární příloha

Kdysi nadějná autorka romantických příběhů, Olivia Sterlingová, se pokusila o radikální změnu žánru svým debutovým thrillerem *Po setmění*. Výsledek je tak katastrofální, že čtenář musí přemýšlet, zda autorka opravdu věřila v kvalitu svého rukopisu, nebo jen cynicky vsadila na šokování publika.

Sterlingová zaplavuje stránky krví s takovou intenzitou, že zahanbuje i béčkové hororové filmy. Množství násilí je zbytečné, působí lacině a samoúčelně. Jako by autorka dospěla k mylnému závěru, že hodnotný thriller se měří počtem mrtvol a litrů prolité krve.

Ještě horší jsou neustálé dějové zvraty, které přicházejí s takovou frekvencí a nepředvídatelností, že románu chybí jakákoliv vnitřní logika. Postavy jednají zcela mimo své charaktery, jen aby autorka mohla servírovat další „šokující“ odhalení. Zvrat za zvratem nakonec vytváří chaotický slepenec scén, kde nechybí jediné klišé žánru.

Při čtení se nelze ubránit otázce: *Proč se úspěšná autorka romantických příběhů rozhodla opustit žánr, ve kterém byla respektovaná?* Její historické romány vynikaly

propracovanými charaktery a citlivým vykreslením emocí. V thrilleru nenajdeme ani stopu po těchto kvalitách – zdá se, že Sterlingová zapomněla vše, co uměla, ve snaze vytvořit něco „dospělejšího“ a „závažnějšího“, jak sama ostatně zmínila v kontroverzním rozhovoru. Po jeho odvysílání se strhla smršť negativních a dotčených reakcí z její hlavní čtenářské základny.

Po setmění nepůsobí jako kniha, která vychází z nitra autorky, z jejího přesvědčení či talentu. Jde o dílo, které se zoufale snaží být něčím, čím není – a tato nepřirozenost je patrná na každé stránce.

Pro Olivii Sterlingovou je tento thriller pravděpodobně nejen prvním, ale i posledním pokusem o změnu žánru. Nepřekvapilo by mě, kdyby to byla její definitivně poslední kniha vůbec. Někteří autoři končí svou kariéru s tichým povzdechem, jiní s hlasitým třeskem. Sterlingová si bohužel vybrala tu druhou cestu, a svůj literární odkaz tak uzavřela knihou, na kterou by bylo lepší co nejrychleji zapomenout.

KAPITOLA 1.

Olivii se rozechvěly ruce. Byla tak šokovaná recenzí v New York Times, že sotva vnímala, jak se jí po tvářích koulejí slzy.

I když se mohla přít o své záměry napsat dobrou knihu, v jednom musela dát kritikovi za pravdu: Její kariéra je mrtvá. Pohřbila sama sebe.

Vstala z pohovky a zadívala se na policičku s thrillerem, který odsoudilo více kulturních rubrik. Připadalo jí, jako by se proti ní vzedmula vlna nenávisti. Čtenářky na sociálních sítích jí nepřestávaly vyčítat, že místo nového romantického příběhu připravila krvavý thriller, recenze na blozích se zdály den ode dne krutější. Ani ten prokletý rozhovor na PBS tomu nepomohl. Kdyby mohla vrátit čas, odpovědi by si pečlivě rozmyslela.

Proč v novém žánru tak strašně pohořela? Za svůj život přečetla spousty knih, v posledních letech zejména thrillerů. A nepostupovala přece jinak než ostatní.

Co si zase nalháváš, pomyslela si. Už od páté kapitoly jsi věděla, že tlačíš na pilu a psala jsi mechanicky. Uměla jsi sice poskládat slova, ale to bylo všechno. Psaní tě přestalo bavit poměrně brzy.

Jenomže na druhou stranu měla aspoň příběh, který za poslední dva roky dokázala odvyprávět. Když dokončila desátou historickou romanci *Tajemství lady Blackwoodové*, rozloučila se s ní múza. Vyčerpala se. Studnice romantických nápadů vyschla.

A tehdy Jonathan, její snoubenec a literární agent, přišel s návrhem, ať změni žánr. V minulosti se k tomu uchýlila spousta autorek – Julie Garwood, Lisa Jackson... A dařilo se jim skvěle! Nechala se Jonathanem přesvědčit, ale...

Ale ne! Přece svůj neúspěch nemůže svádět na něj. To ona seděla u počítače a tuhle... slátaninu zplodila. V podstatě podvedla své věrné čtenářky a pokusila se oslovit jinou cílovou skupinu, jako by pro ni jejich letitá přízeň nic neznamenal. Navíc to v televizním interview i sama potvrdila...

Karma na sebe nenechala dlouho čekat. Kniha vyšla před třemi měsíci a za tu dobu se prodalo stěží pět tisíc kopií ve všech dostupných verzích.

Jsem autorkou propadáku roku.

Popadla do ruky mobil a otřela si slzy papírovým kapesníkem. Potřebovala s Jonathanem mluvit. Potřebo-

vala, aby ji utěšil a řekl, že pro ni existuje naděje. Stačí nechat vychladnout požár, poté se vrátí v plné síle.

Ano, vrátím se! A celá tahle noční můra se stane minulostí.

„Jonathane?“

„Liv, teď se mi to úplně nehodí,“ vzdychl, když přijal hovor.

Olivia se zamračila. Od vydání knihy se *to* Jonathanovi nehodilo poměrně často. Přitom jen toužila po tom, aby ji vyslechl. Zdálo se jí to, nebo jejich vztah po prvním neúspěchu ochladl? Věděla, že k podobné situaci může dojít. Ne nadarmo se říká, že práce a zábava se nemají míchat.

Ale snad by si od ní nedržel odstup jen proto, že právě není na vrcholu.

A co když ano? našeptávala jí část její pochybující osobnosti.

„Četl jsi tu recenzi?“ nehodlala se vzdát.

„Kterou myslíš, kotě?“

„Tu v New York Times,“ odpověděla naježeně. Věděl, jak nesnáší, když jí říká *kotě*. Dobírá si ji záměrně, aby zavěsila?

„Ach ano, ty myslíš tu od Marcuse.“

„Od Marcuse? Ty toho prevíta Gilberta znáš?“

„Ne, ovšemže ne,“ pokoušel se vykroutit z odpovědi. „Vím, že nevyzněla moc dobře. Poslyš, můžeme to probrat zítra? Třeba u večere?“

Olivia se kousla do rtu. Nezaslechla náhodou zpovzdálí ženské zachichotání?

„Kde vlastně jsi?“

„Mám pracovní oběd. Zavoláme si zítra večer, ano?“
A zavěsil bez rozloučení.

Neříkal před chvílí, že se uvidí u večeře a ne, že si je-
nom zavolají? Nebo už se snad dočista zbláznila?

Nevěděla, co dělat. Utápět se v depresi nemělo smys-
sl, stejně by tím ničemu nepomohla. Kniha je špatná,
čtenáři se jí posmívají, v lepším případě ji považují za
zrádce.

Schoulila se na pohovku a rozhlédla se po velkém
bytě, který si v New Yorku pronajala po úspěchu prvních
románů. Bože, to byly časy! Práva na překlad se prodala
do dvaceti zemí. Změnil se jí život, i ten soukromý prošel
vývojem. O sedm let starší Jonathan jí nedlouho poté vy-
zval lásku. Myslela si, že má všechno. Úžasnou kariéru,
úspěšného a dokonalého muže, který ji miluje a...

Vážně by ji zajímalo, s kým teď Jonathan tráví čas.
Někdy před měsícem se jí svěřil, že má na háčku novou
autorku a pokud jednání půjdou dobře, bude se cítit
dostatečně zajištěný, aby se mohli konečně vzít. Ano,
pouhou zmínkou o svatbě napravil všechny své nedo-
statky – nedochvilnost, workoholismus a také jistou
povýšenost nad lidmi z nižších sfér.

Ale...

Snad teď nehodlá žárlit! Jonathan by jí nikdy neublížil.
Možná na něj mohla víc tlačit, aby se konečně sestěho-
vali. Sice měla ráda klid na psaní a Jonathan byl přesvěd-
čený, že ničemu neuškodí, když si do svatby udrží vlastní

zázemí, ale čím dál víc cítila nutkání, že by si společné bydlení měli vyzkoušet před obřadem.

Navrhne mu to znovu zítra.

Opět popadla do rukou noviny, roztrhala stránku s recenzí na malé kousky a vyhodila je do odpadkového koše.

Na mobilu jí pípla zpráva. Doufala, že je od Jonathana. Ukázalo se však, že píše její nakladatelka Claire Donovanová.

Claire: Můžu volat?

Olivia se nezatěžovala odpovědí a rovnou vytočila její číslo. Neklidný pocit v hrudi se každou vteřinu prohluboval.

„Olivie! Nečekala jsem, že jsi na příjmu,“ ozvala se Claire Donovanová. Měla příjemný hlas – poněkud zvuchý, ale ne zpěvavý. Patřila mezi nejúspěšnější newyorské podnikatelky. Nakladatelství Horizon Literary Press založila po prvním rozvodu v pětadvaceti letech. A nebyl zdaleka poslední. Liv ji však chápala – nepřestávala hledat svou spřízněnou duši, což bylo pro mnohé ženy motivující.

„Mám zavolat později?“

„Ne, vůbec ne. Asi bude rozumnější, když všechno probereme osobně, co myslíš?“

Olivia polkla. Začínala tušit, čeho se schůzka týká. Nakladatelství jí neprodlouží smlouvu. Jonathan záměrně

jednání zdržoval, protože očekával, že z *Po setmění* vzejde obrovský hit. O její příští román se pak chystal uspořádat aukci mezi nejvýznamnějšími nakladateli.

Nakonec se tedy ukáže, že ztratí i dobré zázemí. A to vlastní chybou. Proč jen není schopná napsat další historickou romanci? Co je na tom tak těžkého, když už to zvládla desetkrát?

Jenomže když se s tímto cílem posadila před notebook a zadívala se na bílou obrazovku, pohltila ji panika. Další dobový příběh o dívce, která najde lásku u zprvu arogantního a necitlivého gentlemana? Nešlo to. Proto zkusila odlišný žánr. Nemohla ztrácet čas, každou chvíli se na trhu objevovala nová jména. Autorky současných romancí i psychothrillerů byly neuvěřitelně rychlé a plodné. A ona tak mohla v okamžiku ztratit, co léta buďovala.

„Ano, samozřejmě.“ Olivia hlasitě polkla. „Kdy se chceš sejít?“

„Mohla bys dorazit za hodinu?“

Dopadne to dobře, opakovala si Olivia v duchu, zatímco trčela v taxi na Páté avenue. Auta před nimi sotva popojížděla, nebyla nejlepší hodina na cestování. Nervózně si pořadávala prsty po značkové kabelce od Gucciho a s jistotou nelibostí sledovala, jak se na okénku usazují sněhové vločky s čím dál větší intenzitou. Typická zima v New

Yorku. Rozrušením si ani nedokázala užívat vánoční výzdoby obchodů, nádherné girlandy a všude se potulující Santa Clause a koledníky.

Měla jít pěšky. Jonathan jí však stále připomínal, že pokud chce zapadnout mezi celebrity, musí se podřídít jistým pravidlům. A pravidlo číslo jedna znělo: *bohatí lidé nikam nechodí pěšky*.

Jakmile zahlédne Archer Tower, kde nakladatelství sídlilo, nehodlá na nic čekat a vyrazí z vozu, jako by se za ní hnál zuřivý sob.

„Sníh letos dorazil brzy,“ zamumlal taxikář, jelikož byl zvyklý se zákazníky klábosit a ticho ho znervózňovalo. Mohlo mu být kolem padesáti, a přestože provozoval živnost v New Yorku, očividně si tím nenechával kazit náladu.

„Bohužel ano.“

Muž se zadíval do zrcátka a zádumčivě si ji prohlížel. „Aha, vy budete jedna z nich.“

Liv se zamračila. „Co tím myslíte?“

„Jedna z těch úspěšných žen, které se bouří, kdykoliv se počasí rozhodne, že jim zasáhne do pečlivě budovaných plánů.“

Posměšně si odfrkla. Nejraději by dodala, že on pravděpodobně patří k mužům, kteří neuznávají ženskou nezávislost, ale kousla se do rtu a rozhodla se ho ignorovat.

O patnáct minut později zastavil nedaleko Archer Tower a nezapomněl jí popřát šťastné a veselé Vánoce.

„Začínají vážně skvěle,“ zamumlala, zhluboka se nadechla a chystala se vstoupit do jámy lvové.

Kéž by si obula pohodlné boty s protiskluzovou podrážkou. Lodičky s vysokým podpatkem nebyly do sněhu ideální a ona se k točícím dveřím soukala, jako by měla příliš úzkou sukni. Bylo však důležité nespadnout, nezranit se a hlavně si nezlomit ruce. Na nich je totiž závislé její živobytí.

Zatím...

Vyjela přeplněným výtahem do osmadvacátého patra, kde ji očekávala Claiřina asistentka. Na rozdíl od všeobecného trendu se nejednalo o mladou dívku s nohama až po ramena a kostnatými tvary, avšak o sympatickou čtyřicátnici, která pevně ovládala logistiku Claiřiny náročné práce. Claire se ostatně ráda obklopovala ženami přiměřeného věku – měly stejné zkušenosti a názory.

„Bethany,“ usmála se na ni Liv a zalitovala, že v záchvatu rozčilení nepomyslela na dárky. Musí to co nejdřív napravit a poslat je po kurýrovi.

„Máte se dobře? Co váš nový přítel?“

Bethany, jež neměřila víc než sto šedesát centimetrů, vztyčila ruku, aby jí ukázala zásnubní diamantový prsten.

„Páni,“ obdivovala jej Liv. „To není žádný maličký kamínek,“ pokračovala ve chvále a skutečně musela uznat, že se jí líbí. Pak se k Bethany spiklenecky naklonila, aby ji nikdo jiný neslyšel: „Jsem ráda, že vás dračice nechala

na chvilku vydechnout a konečně jste si dovolila pustit do života lásku.“

Bethany rázem pobledla a šeptem jí odpověděla: „Budu si brát jejího bratrance, Liv.“

Uff, tohle se hodně nepovedlo. Křečovitě se usmála, pohodila hlavou a raději už cestou do Clairiny kanceláře mlčela. Smůla se jí poslední dobou lepila na paty, lepší bude jen naslouchat.

Trpí snad stihomamem, nebo všichni zaměstnanci vzhlížejí od stolů a pozorují ji? Očima přejela labyrint plný kójí. Ani se s ní nestřetli pohledem, úpěnlivě zírali do monitorů a sotva vnímali, že kolem nich prošla. Takže trpí stihomamem...

Konečně Bethany zaklepala na dveře Clairiny kanceláře a uvedla ji dovnitř.

V obrovské místnosti plné skleněných stolů, kožených pohovek, vysokých křesel a polic s knihami se Liv cítila poněkud ztraceně. Proč Claire toužila po tak velké kanceláři? K čemu je tolik míst k sezení? Vešla by se sem snad polovina zaměstnanců.

„Liv, konečně jsi tady.“ Claire ji vítala s otevřenou náručí. A jakmile jim Bethany donesla kávu a neperlivou vodu, uhladila si béžový kostýmek a prsty si pročísla tmavé vlasy. Na dvaapadesát působila neuvěřitelně přitažlivě.

„Posadíme se?“ Navrhla, když Olivia stále setrvala u stolu, jako by se snad odmítala pohnout.

„Ano, samozřejmě. Promiň, jsem poslední dobou dost vystresovaná.“

„To je pochopitelné. Ale vždy jsem si tě vážila jako silné a odhodlané ženy. Ta bouře se rychle přežene.“

Olivia se usadila do černého koženého křesla a překřížila si nohy. „Jsem vděčná, že jsi mě za poslední román nelynčovala.“

„Naštěstí jsem při změně žánru byla opatrná a netiskla desetitisícové náklady jako u tvých předchozích knih. Brzy se objeví nový debakl, na ten tvůj se zapomene. Chci však vědět, jak to vidíš dál. Čekám už týden a nezdá se, že by ses rozhodla k nějakému závazku.“

„O jakém závazku to mluvíš?“ podivila se Liv. Netušila, kam tím Claire směřuje. Jonathan měl vše pod kontrolou. Ujišťoval ji, že než dojde k aukci o její následující román, udrží Claire v jistotě, že se žádné změny nechystají, jen čeká na Oliviiin rukopis. Nechce jí přece prodávat zajíce v pytli. To však bylo předtím, než se stal z *Po setmění* totální propadák.

Teď se pro změnu Claire zatvářila nechápavě.

„Když už tě Jonathan nezastupuje, musíme se dohodnout, jak postupovat. Sice můžeme uzavřít dohodu napřímo, ale i tak bych ti doporučovala nějakého agenta kvůli zahraničním licencím. Pokud bys chtěla...“

„Počkej, počkej,“ zarazila ji Olivia.

A Claire po vlastní zkušenosti s muži náhle pochopila, co se děje.

KAPITOLA 2.

Olivia se už potřetí omlouvala, že spotřebovala tolik kapesníků. Když si však naplno uvědomila, že je k ní Claire upřímná a nemá nejmenší důvod jí lhát, podlehla čirému zoufalství.

Jonathan, ten bídák, ji hodil přes palubu! Oznámil Claire, že s Olivíí rozvázal spolupráci, jelikož svým posledním románem ztratila jakýkoliv komerční potenciál. A nezdálo se, že bude schopná napsat nějakou další knihu.

Když se konečně uklidnila, chystala se mu zavolat. Claire se usadila vedle ní a vzala ji za ruku.

„Nejednej ukvapeně,“ poradila jí. „Věř ženě, která má za sebou víc zkušeností, než by si přála.“

„On mě podvedl!“

„Nejsi první ani poslední podvedená žena. Až se vzpamatuješ z šoku, budeš za ten nepěkný rozchod vděčná.“

„Nerozešel se se mnou,“ namítla Liv. Ovšem při pohledu do Clairiných očí si uvědomila, jakou hloupost právě vyslovila. Samozřejmě se s ní rozešel. A poměrně krutě.

„Proto se mi poslední dobou vyhýbal. Myslela jsem si, že je to kvůli té nové autorce erotických romancí...“

„Scarlett Wintersové,“ dodala Claire s pozdviženým obočím. „V aukci získal šestimístnou zálohu a smlouvu rovnou na pět jejích dalších románů.“

„Ty ji budeš vydávat?“ vyhrkla Liv. *Další zrada*, proběhlo jí hlavou. *Čím jsem si ji zasloužila?*

„V žádném případě. Píše otřesně, a i když má početný zástup fanynek, nepotrvá dlouho a její prodeje se rychle propadnou. Já budu pouze perspektivní spolupráci.“

„Mezi ty já už nepatřím.“

„Ať tě ani nenapadne se s ní srovnávat. Každý občas pohoří, má blok a snaží se vytrhnout z žánru, který ho proslavil. To se zkrátka stává. A já ti věřím. Dopřej si čas a jistě najdeš ten správný příběh.“

Liv se vděčně pousmála. Nečekala, že u Claire najde pochopení, a dokonce i povzbuzení. Sice by ji už dřív ráda považovala za kamarádku, na druhou stranu jí před očima vlál červený praporek, že za její přízeň vděčí pouze dobrým prodejům.

„Nemáte s Jonathanem společný účet, víd?“

„Ne, a to by snad...“ Přesto Liv v okamžiku popadla mobil a přihlásila se do internetového bankovníctví. Poslední, o co teď stála, bylo řešit potíže s bankou. Naštěstí byla na finance opatrná a spravovala je sama. Jedno ujištění však neuškodí.

„V pořádku,“ vydechla s úlevou.

„Chytré děvče. Nad vlastními účty si musíme držet kontrolu.“

„Co ale budu dělat? Vánoce jsou za dveřmi a myslela jsem, že je strávím s Jonathanem.“

„To je ten nejmenší problém, Liv. A třeba tě rozchod dostatečně namotivuje k další knize. Ale prosím – nezapneví na romantiku.“

Olivia přikývla, ačkoliv jí nyní přišlo nemožné, aby se soustředila na psaní milostného příběhu. V hrudi se jí usadila tíha, v ústech pocítila hořkou pachut' lsti. A její srdce... Její srdce kupodivu bilo dál.

Čím dál víc v ní totiž rostl vztek. Chystala se to Jonathanovi pořádně vytmavit. I té jeho Scarlett Wintersové!

„Počkat!“ vykřikla. „On a Wintersová...“

Claire výmluvně přikývla. „Asi bude moudřejší, když jednání odložíme a znovu se sejdem po svátcích. Chci tě ujistit, že s tebou stále počítám. A věřím, že mi brzy pošleš svou nejlepší romanci.“

Olivia vytočila Jonathanovo číslo snad desetkrát, ale hovor stále padal do hlasové schránky. Co když si ji ten zrádce zablokoval?

Opouštěla prostornou halu Archer Tower, přeplněnou tolika návštěvníky, až je recepční v zeleno-červených vestách nestíhaly ani zapisovat a k tomu řešit příchozí telefonáty. Jeden velký předvánoční blázinec.

Už byla skoro u východu, když uklouzla a praštila sebou rovnou na podlahu plnou rozbředlého sněhu. Jako by si snad nikdo neoklepával podrážky před budovou!

„Jste v pořádku, děvče?“

Takže se udeřila do hlavy. Nad sebou totiž spatřila Santa Clause s dlouhými stříbrnými vousy a brýlemi se silnými obroučkami. Sytě červená barva jeho obleku ostře kontrastovala s bílým lemováním, které ji na chvíli přimělo zamyslet se nad tím, jak může být v New Yorku tak dokonalé bílé. Jako by jej snad falešný Santa vytáhl přímo z obchodu a oblékl si ho až tady.

Přikývla a přijala jeho nabídnutou ruku.

Ustrnula, když se Santa Clause dotkla. Dlaň měl jemnou a příjemně teplou. A to teplo se rázem šířilo do její paže a odtamtud ještě dál. Prostoupil jí naprostý klid – jako když si na Štědrý večer připravila čokoládu s marshmallows a usadila se před televizi k novému vánočnímu filmu. Pochybnosti, vztek a beznaděj ustupovaly kamsi do pozadí, až se dočista rozplynuly.

Zamžikala očima a konečně se postavila. Překvapilo ji, jak je přibližně šedesátiletý muž vysoký – měřil přes

metr osmdesát a za robustní postavu rozhodně nevděčil vycpávkám.

Chystala se mu poděkovat, když si povšimla jeho hlubokých safírových očí. Nedokázala se od nich odtrhnout a přísahala by, že o to se právě Santa snaží.

A náhle *kouzlo* pominulo.

„Nemám vás odvézt do nemocnice?“ ptal se starostlivě.

„Ne, ne,“ zavrtěla hlavou a podívala se na svůj světlý kabát, který nejspíš vsákl všechny nečistoty z podlahy.

„Nic mi není,“ dodala a opět se na Santu zadívala. „Kde jste se tu vůbec vzal? Neviděla jsem vás.“

„Asi proto, že jste se soustředila na *tohle*.“ Poťukal si prsty na hlavu a usmál se.

„Máte pravdu, mám za sebou příšerný den.“ *Proč mu to vůbec vykládám?*

„Slibte mi jedno. Ať už vás trápí cokoli, sledujte znamení Ducha Vánoc. Mějte oči a srdce otevřené. Kouzlo Vánoc působí jedině tehdy, když mu sama vyjdete vstříc.“

Liv se musela držet, aby neobrátila oči v sloup. Milovala Vánoce, užívala si je každý rok. Nikdy se však nepovažovala za žádnou fanatičku, která by jimi byla posedlá už od Díkůvzdání a šikanovala ostatní svou vánoční náladou. A na čarovnou moc Vánoc už dávno nevěřila.

„Děkuju, že jste mi pomohl. Už musím běžet. Veselé Vánoce!“

„Slibte mi to, Liv!“ zavolal za ní Santa, když se kolem něj spěšně protáhla a chvátala ven.

„Slibuju!“ vykřikla a naposledy se k němu otočila. Ale on už tam nestál.

Odkud znal moje jméno? Vsadila by se, že se mu nepředstavila. Nebo jej bezděčně a v šoku z pádu vyslovila?

Tohle bylo opravdu divné. Santa Claus se u ní zjevil zničehonic, a jeho dotek jí přinášel naprostou útěchu. Skoro...

Musela se sama sobě zasmát, protože to, na co se chystala pomyslet, se přičilo zdravému rozumu.

Skoro jako by byl skutečný Santa. A je to venku. Zešilela jsem. Vlastně se není čemu divit. Kromě mé ztroskotané kariéry se ukázalo, že mě zradil snoubenec tím nejhorším možným způsobem. Přitom jsem pevně věřila, že by mi nikdy neublížil. Nemá ani odvahu dívat se mi u toho do očí.

Olivia si sotva uvědomovala, že celou dobu stojí před Archer Tower, zatímco na ni ze všech stran útočí vítr se sněhem.

Jakmile procitla ze zamyšlení, otřásla se chladem a sehnala si taxi. Kdyby si obula normální boty, mohla jít pěšky a vyčistit si hlavu. Už nikdy nedá na Jonathana! Nikdy!

Cesta zpátky se zdála ještě horší. Počasí komplikovalo už tak pomalou dopravu a zaskočení řidiči ucpali ulice, po kterých se obvykle dalo vyhnout hlavní tepně.

„Tady máte,“ natáhla se Liv k taxikáři s dvacetidolarovou bankovkou, kterou vylovila z kabelky, a vystoupila uprostřed dopravní zácpy. Řidiči začali být nervóznější, každou chvíli se rozezněl zvuk klaksonu.

„Užijte si to sami,“ zamumlala a protáhla se mezi vozy k chodníku. Sněhové vločky se na něm děsivě vršily. Kráčela proto opatrně, aby se znovu nerozplácla na zemi. Naštěstí dav lidí, jenž proudil proti ní, postupně prořídil a nemusela se tak obávat, že jí k pádu někdo dopomůže.

Kolony aut se během čtvrt hodiny chůze nepohnuly ani o píd'. Udělala dobře, že se rozhodla dojít zbytek cesty pěšky, boty neboty.

Když míjela svou oblíbenou kavárnu, napadlo ji zajít dovnitř a dopřát si chvilkové útočiště s horkou čokoládou. Třeba by jí pozvedla náladu. V ten okamžik však vítr prudce zesílil, takže se rázem rozmyslela. Za pár minut bude doma, kde jí nehrozí žádná zranění.

„Příšerné počasí, slečno Sterlingová,“ poznamenal vrátný, když konečně vstoupila do budovy Central Park Place.

„Máte pravdu, Georgi,“ přikývla na souhlas a podívala se na sebe do zrcadla vedle recepce. Vypadala příšerně. Zvlněné blond vlasy jí zplihly, make-up se roztékal a její výraz... Jako kdyby dostala ránu elektrickým proudem a pak ještě baseballovým míčkem.

„New York zřejmě zaskočila bouře,“ dodal George.

„Jako obvykle,“ podotkla a pousmála se na něj. George byl milý muž, který před dvaceti lety opustil námořnictvo,

aby se mohl naplno věnovat rodině. Děti vyrostly, našly si partnery a jeho manželka Norma si nepřála nic jiného, než aby alespoň na několik hodin denně vyrazil mezi lidi a dopřál jí prostor. Sice se to od ní mohlo zdát bezohledné, ale když Liv jednou byla svědkem, jak manželovi přinesla oběd, pomyslela si, zda se to nakonec celé neodehrálo jinak. George si zkrátka jen odmítal přiznat, že práce vrátného je tím nejlepším únikem před ženou, která ho nenechala chvíli v poklidu.

„Pan Mitchell už na vás čeká. Dorazil před hodinou.“

„Cože?“ vyhrkla Olivia. „On je tady?“

„Pokud mě moje staré oči neklamou.“

Liv si přivolala výtah a netrpělivě sledovala klesající číslice na displeji. Ten ničema je celou dobu v jejím bytě a s naprostým přehledem ji ignoruje!

Cesta do osmnáctého patra trvala snad celou věčnost. Navíc musela přidržet dveře paní Atwoodové z patnáctého, která v tom hrozném nečase venčila protivného jorkšírského teriéra Benjiho. Liv s Georgem mu nikdy neřekli jinak než Skřet. Běžně se totiž lidem ve výtahu zakousl do nohavic a vrčel u toho, jako by sváděl souboj s Godzillou.

Dnes se naštěstí o nic nepokoušel. Přestože jej paní Atwoodová navlékla do vánočního oblečku se stromky a mašlemi, klepal se zimou a o útok nejevil zájem.

„Četla jsem tu vaši novou knihu,“ promluvila náhle paní Atwoodová, když výtah míjel páté patro.

„A myslím, že ten chlapík v New York Times ji vystihl přesně. Vraťte se zase k těm hezkým romancím, drahouš-

ku. Tuhle si nechám jako podložku pod lampu. Snad se na starou ženu nezlobíte za její upřímnost.“

„Jistě... Jistě že ne, paní Atwoodová.“ Doufala, že úsměv, o nějž se pokoušela, působil zčásti věrohodně. Opravdu se těžko poslouchá kritika vašeho dítěte – a Olivia všechny své romány za vlastní děti považovala. Škoda že si tohle spousta lidí neuvědomovala. Jak by se asi tvářili, kdyby jim ona sdělovala upřímné a někdy i zlé reakce na jejich ratolesti? Nadšením by do stropu neskákali.

Paní Atwoodová jí však dělala nejmenší starosti. Jakmile se s ní rozloučila, nemohla se dočkat, až Jonathano-
vi udělá ze života peklo!

Tedy... pokusí se o to.

Předpokládala, že se bude tvářit, jako by se nic nestalo. Uvítá ji se sklenkou vína a nedá jakkoliv najevo, co provedl za jejími zády.

Jenomže na realitu nebyla Olivia ani v nejmenším připravená.

Když otevřela dveře, Jonathan pobíhal po bytě s dalším mužem a ukazoval mu, co všechno má sbalit do krabic.

„Ano, tenhle obraz je také ode mě. Ale opatrně! Stál přes tisíc dolarů!“

Afroameričan v šedé kombinéze s ošoupaným nápisem firmy, který Olivia nedokázala rozluštit, se ihned vydal sundat akvarel Central Parku.

„Co to ztraceně děláš, Jonathane?!“ vykřikla Olivia.

Jonathanův poskok leknutím upustil obraz na zem. Ozvala se rána, po které se k ní oba muži překvapeně otočili.

„Liv, tak jsi přece jenom doma. Vezmu to ve zkratce, protože mám naspěch. Nesnáším Vánoce. Tolik promarněného času!“

Zůstala stát, jako by ji Jonathan proměnil v kamenný sloup. Nechápala tu jeho suverenitu a drzost. Klidně k ní popošel a díval se jí zpřímá do očí, jako kdyby mu nedocházelo, že před ním stojí člověk z masa a kostí, a ne robot!

„Poslední román ti moc nevyšel, co si budeme povídat. A v téhle branži platí jistá pravidla. Víš, jak nesnáším neúspěch. A mít tě dál v portfoliu, to by bylo jako přivázat si na nohu řetěz s železnou koulí.“

„Já jsem železná koule?“

„Ježíši, nerozčiluj se, zlato, chovejme se dospěle.“ Uchechtnul se a podíval se na druhého muže způsobem, z něhož dokázala vyčíst: *Typická hysterka...*

„Prostě jsi za zenitem, nikdo s tebou nebude chtít mít nic společného. A já potřebuju prestižní klienty, což snad chápeš. Jo a naše zasnoubení... Za téhle situace by to prostě nefungovalo.“

„Ty jeden mizero!“ rozkřikla se vzteky bez sebe. Jonathan, opět s tím nervy drásajícím úšklebkem, zvedl ruce na obranu.

„Jen klid, kotě. Vezmu si, co mi patří, a hned půjdu.“

„Byly to přece dárky!“ Olivia nemohla uvěřit vlastním očím, že kromě obrazu má už v krabicích připravené kni-

hy a starožitné hodiny, které jí věnoval k narozeninám, i náhrdelník k jejich druhému výročí.

„Jak říkáš, kotě, *byly*...“

Olivia měla chuť popadnout cokoliv do ruky a praštit ho. Jak mohla s tímhle člověkem pět let chodit, a navíc se s ním zasnoubit? Nechala se snad unést jeho počátečními lichotkami? Vysokou postavou s širokými rameny, zelenýma očima a krátce zastřiženými blond vlasy? Těmi jeho svaly, jak dobře se uměl obléknout a chovat se v nóbl společnosti?

Ježíši, copak byla stejně povrchní jako Jonathan?

„Na stole v kuchyni jsem ti nechal klíče a výpověď o agenturním zastupování. Nemusíš ji podepisovat, dá se vypovědět jednostranně. Už jdeme,“ zavolal na muže, který měl na vozíku poskládaný štos krabic, a následoval ho ke dveřím.

„Hodně štěstí, kotě. Budeš ho potřebovat, nájem je tu pekelně vysoký. A ty tvé knížky už moc honorářů nevynesou.“ Znovu se zašklebil a zmizel na chodbě.

Olivia se za ním otočila s napůl otevřenými ústy. Nedokázala uvěřit, co se tu právě odehrálo. Jak mohl být tak odporný? Jak to, že celé roky neviděla, co se skrývá pod jeho maskou?

„Doufám, že skončíš v nakladatelském pekle!“ zakřičela, stáhla si zasnubní prsten a se vším vztekem jej po něm hodila. Pak za sebou práskla dveřmi a snažila se popadnout dech.

Musela se na chvíli posadit. Klesla do křesla a natáhla

si nohy. Z bot jí odkapával tající sníh na dřevěnou podlahu, ale tentokrát se tím netrápila.

Probudila se snad do jiné reality? Nechápala, jak se během několika hodin mohlo všechno tak pokazit. Ono už to vlastně bylo pokažené týdný předtím, jenomže místo toho, aby se situace zlepšovala, se naopak prudce zhoršila.

Zničila si kariéru.

Přišla o snoubence.

A s největší pravděpodobností přijde i o svůj domov, pokud co nejdřív nezačne psát a nepodaří se jí vrátit na výsluní. Zнала stav svého účtu a dokázala si proto spočítat, že bez další tučné zálohy a podílů z prodeje vydrží nanejvýš tři roky.

V ten okamžik jí to došlo.

Může vypovědět smlouvu o pronájmu a najít si skromnější bydlení a jinou práci. Třeba by ji zaměstnali jako redaktorku v nakladatelství.

Nebo se vzchopí a dokáže Jonathanovi, že ho k vlastnímu štěstí nepotřebuje a vyškrábe se zpátky na vrchol i bez něj!

Druhá verze plánu se sice zdála riskantnější, ale zahlehla v ní potřebný oheň. Ne, ona se jen tak nevzdá!

A Jonathan bude litovat, že dal přednost nějaké Wintersové a k ní se zachoval jako ten nejhorší zloduch pod sluncem.

Jsou také vánoční svátky. A jak by jí pravděpodobně řekl ten záhadný Santa Claus, nastal čas naděje a zázraků.

KAPITOLA 3.

„Kapitola jedna,“ pronesla Olivia nahlas, aby dodala slovům mocnější sílu a sama se utvrdila v tom, že po dlouhé době konečně zase píše.

Očima přelétla z obrazovky na pracovní stůl, kde se neúhledně vršily sešity i jednotlivé útržky s nápady a poznámkami. Musí je okamžitě uklidit, jinak se nedokáže soustředit a nevypodí ani první obstojnou větu.

Trvalo dvacet minut, než byla spokojená. Náměty na knihy si roztřídila podle období, do nichž je plánovala zasadit. A také podle abecedy. A barvy papírů...

„Tak do toho, to zvládneš,“ povzbuzovala se. Ještě než se prsty dotkla klávesnice, uvědomila si, že si nepřipravila nic k pití. A vodu potřebuje kvůli hydrataci.

S ledem, limetkou? Nakonec si nachystala dvě velké

sklenky s brčkem a s odhodláním se opět usadila ke stolu. Bedlivě jej zkontrolovala – tentokrát nenašla nic, co by ji dále rozptylovalo a odvádělo od psaní.

„Kapitola jedna,“ opakovala, co už měla dávno napsané.

„Lady Annabelle vykřikla hrůzou, když si uvědomila, že... že...”

Měla by to rovnou vzdát. Stráví ve společnosti notebooku nespočet hodin, a stejně zjistí, že byly k ničemu.

„Co by si tak mohla uvědomit? Že se ji rodiče chystají provdat za toho nejodpornějšího zhýralce? O tom jsem přece psala v třetí, šesté, osmé, deváté i desáté knížce! Copak nepříjdu na nic jiného?“

Vztekle zaklapla notebook a tentokrát se zaměřila na uspořádání celého bytu. Chyběla tu pořádná vánoční výzdoba. Ano, na dveřích sice visel věnec, v kuchyni pověsila větvičky cesmíny, na římsu elektrického krbu umístila dva vánočně zdobené altánky, které po zapnutí svítily a hrály melodii Tiché noci. Celkově se jí však zdála nedostatečná.

Předpokládala, že s Jonathanem půjdou koupit stromek. Pravý stromek, ne umělý jako v předchozích letech, protože Jonathan byl moc vytížený. Také se ho chystala požádat, aby kolem oken připevnil girlandy a aby společně odnesli do *Útočiště andělských křídel* dárky, které nakoupila pro opuštěné děti a rodiny v nouzi.

Náhle jí došlo, že letošní svátky budou těmi nejhoršími ze všech.